

El “feminisme” de dretes

Els partits de dreta i la participació política de les dones són dos factors que han augmentat progressivament sobretot en els darrers 10 anys a Europa i, per tant, aquests dos fets s'han combinat fent que els partits de dretes i nacionalistes hagin estat més feminitzats . Aquest fet es coneix com a “feminacionalisme”, que combina les idees populars feministes amb una agenda, estratègies i motivacions nacionalistes (a no confondre amb l'adjectiu “feminazi” que es fa servir despectivament per parlar d'una feminista que pugui ser extrema i intransigent).

De fet, a Europa les dones líders han estat majoritàriament de dretes. La primera que es podria considerar va ser Margaret Thatcher, que va ser Primera Ministra del Regne Unit durant més de deu anys, així com líder del Partit Conservador.

Normalment, els partits de dreta són políticament conservadors, donen suport als rols tradicionals de les dones i les estructures familiars. No solen parlar o estar a favor dels drets de la comunitat LGBTIQ+ o de les agendes progressistes feministes, per tant, tampoc de les organitzacions de planificació familiar. A més, els líders de dreta també s'han pronunciat moltes vegades contra l'accés a l'avortament i els drets reproductius.

Però aleshores, a què es podria deure aquesta participació femenina als partits conservadors?

Podria ser que les dones capdavanteres conservadores retratin la figura femenina tradicional que defensa la dreta, ja que amb el seu lideratge es podrien restablir algunes polítiques familiars i/o, recuperar vots de les dones que voten a l'esquerra. Angela Merkel va ser molt mediàtica per la seva economia de la mestressa de casa, igual que Margaret Thatcher. Actualment, Roberta Metsola, presidenta del Parlament Europeu, procedent del Partit Nacionalista maltès, ha defensat diverses vegades estar en contra de l'avortament. Ursula Von Der Leyen, la primera presidenta de la Comissió Europea prèviament ministra de Defensa de la Unió Democràtica Cristiana (CDU), partit de Merkel a Alemanya, també ha participat en

esdeveniments de cuina públicament durant el càrrec de Ministra Federal d'Afers familiars.

Això podria no ser el cas sempre, tenint en compte que altres figures femenines trenquen amb molts aspectes tradicionals encara que segueixin complint amb altres. Marine Le Pen, actual diputada de l'Assemblea General Francesa, també ha guanyat molta popularitat en els darrers anys, és divorciada dues vegades. Es diu que gràcies a Le Pen, es va suavitzar la percepció i es va rentar la imatge del seu partit, el Front National, en ser líder d'un partit que solia associar-se amb oficials francesos i veterans de guerra. Alice Weidel, de la Dreta Alternativa Alemanya, és obertament homosexual.

Giorgia Meloni, líder del partit Germans d'Itàlia i guanyadora electoral recent, va ser triada per molts catòlics per compartir la seva idea de la família cristiana tradicional. Aquest fet canvia força el que hem vist de les dones a la dreta fins ara. Tot i ser mare soltera, el seu rebuig a l'avortament i els drets LGBTQ resulta atractiu per als que aspiren a aquesta imatge. Meloni, en sorgir de la classe obrera, també ha aconseguit el vot de treballadors autònoms. Ella mateixa es va posicionar al costat del seu partit com a alternativa a l'altra coalició italiana i a un altre partit també de dreta, i va donar més importància a l'edat i a l'educació que a les qüestions de gènere.

Les victòries i els càrrecs polítics importants d'aquestes dones conservadores podrien significar la involució dels drets humans?

Després de la victòria de Meloni a Itàlia, activistes i defensors de la comunitat LGBTQI+ i dels drets de les dones temen que la nova Primera Ministra, pugui adoptar lleis anti-homosexuals en temes com l'adopció, el matrimoni, o els ventres de lloguer, així com lleis anti-avortament per a les dones i l'eliminació de les quotes roses (que obliguen que hi hagi una mínima participació femenina per donar-los més visibilitat i igualtat en rangs. El seu programa electoral declara estar en contra de tots aquests aspectes, principalment perquè ella manifesta que tota la seva evolució fins on ha arribat ha estat sense ajuda de ningú i sense tractes especials, aleshores se sobreentendria que la resta de les dones tampoc ho necessiten reivindicant la societat patriarcal italiana. El fet que una dona arribi a liderar un país no és garantia d'una victòria del feminisme si les seves polítiques poden deixar enrere les dones.

La presència creixent de dones en els partits de dreta porta a replantejar-se els vincles entre gènere, partits i representació substancial de les dones. Podem concloure amb això que tenir dones en política podria no implicar el respecte dels seus drets. Els partits conservadors projecten la seva pròpia imatge feminista que els ha ajudat a guanyar sens dubte més vots. Una imatge de dretes feminista diferent de la reivindicació de la veritable lluita per la igualtat de gènere i el respecte a la llibertat de les dones i les nenes.

En l'àmbit de la governança internacional, la realitat és que hi ha més dones de partits conservadors. Les dones han demostrat eficàcia sense importar la seva ideologia quan han pres les regnes en moments de

crisi, tot i que haurien de concentrar-se més en animar les dones a ser defensores de la igualtat i representar els drets de totes les dones, que és el que temen moltes persones encara avui dia amb certs discursos conservadors de dones de dretes. Com a societat tenim una responsabilitat de triar aquelles persones que han de liderar per assolir aquests objectius.

Maria Kinder Lucas,
Estudiante de Relaciones
Internacionales en Blanquerna,
Universitat Ramon Llull

Referenciacs:

Claveria, S. (2018). *¿Por qué las mujeres no votan a los partidos de extrema derecha?* [online] *ctxt.es | Contexto y Acción*. <https://ctxt.es/es/20181219/Politica/23471/Silvia-Claveria-brecha-de-genero-voto-extrema-derecha.htm>.

Cottais, C. (2022). *Feminisation and rise of the far-right in Europe: the case of France - Growth Think Tank*. [online] *www.growththinktank.org*. <https://www.growththinktank.org/en/feminisation-and-rise-of-the-far-right-in-europe-the-case-of-france/>.

Euronews (2022). *LGBTQ and women's rights advocates worried after Meloni's win in Italy*. [online] *euronews*. <https://www.euronews.com/2022/09/28/lgbtq-and-womens-rights-advocates-worried-after-melonis-win-in-italy>.

Global Justice Center (2017). *Women's Rights and Right Wing Politics - Global Justice Center*. [online] *globaljusticecenter.net*. <https://globaljusticecenter.net/blog/743-women-s-rights-right-wing-politics>.

Hermanin, C. (2022). *Women leaders in Europe are always (from the) right | View*. [online] *euronews*. <https://www.euronews.com/2022/01/21/women-leaders-in-europe-are-always-from-the-right-view>.

Leidig, E. (2021). *'We are worth fighting for': women in far-right extremism*. [online] *ICCT*. <https://icct.nl/publication/women-far-right-extremism/>.

Upfront para Al Jazeera (2022). *Femonationalism and the impact on women's rights*. [online] *www.aljazeera.com*. <https://www.aljazeera.com/program/upfront/2022/10/28/femonationalism-and-the-impact-on-womens-rights>

Wesel, B. (2022). *Women gaining traction in far-right politics – DW – 10/22/2022*. [online] *dw.com*. <https://www.dw.com/en/women-gaining-traction-in-far-right-politics/a-63494861>.

NOVEMBRE 2022

**Associació per a les
Nacions Unides
a Espanya**
United Nations Association of Spain

Publicat per:

**Associació per a les
Nacions Unides
a Espanya**
United Nations Association of Spain

Amb el suport de:

**Generalitat
de Catalunya**

ANUE no es fa responsable de les opinions expressades pels seus col·laboradors.